

**π. Αθανάσιος Χαμακιώτης, ο ελεήμων Παππούλης
της Νερατζιώτισσας († 17 Αυγούστου 1967) (Δρ
Χαραλάμπης Μ. Μπούσιας, Μέγας Υμνογράφος
της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας)**

/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες / Συναξαριακές Μορφές

Ο Γέροντας Αθανάσιος, ο ταπεινός λευίτης της Νερατζιώτισσας στο Μαρούσι, έμοιαζε απόλυτα με το φιλόανθρωπο Κύριό μας. Ήταν η εικόνα της έμπρακτης αγάπης, της ελεημοσύνης, της συμπάθειας, ήταν «εις τύπον και τόπον Χριστού». Ζούσε πραγματικά σε ένα παροξυσμό ψυχικής κενώσεως στις ανάγκες του πλησίον, αυτοπροσφερόταν στους ενδεείς, στα μοναχικά πρόσωπα, στους αξιοπρεπείς, τους οποίους οι συνθήκες της ζωής κατήντησαν νεοπτώχους, εμπεριστατούς. Και ο Θεός του ελέους και των οικτιρμών δεν άφηνε ποτέ τα χέρια του Γέροντος αδειανά.

-Κοιμάμαι, έλεγε χαριτολογώντας, φτωχός και ξυπνάω πλούσιος. Χρήματα δεν έχω και χωρίς χρήματα δεν μένω.

Και δεν τα υπολόγιζε τα χρήματα ο Γέροντας. Αυτά είναι για να αλλάζουν χέρια και να καλύπτουν ανάγκες, έλεγε. Η μοναδική αξία που έχουν είναι ότι με αυτά μπορούμε να αγοράσουμε Παράδεισο. Ο ελεών πτωχόν δανείζει Θεώ» (Παρ. ιθ 17). Και τούτο γιατί τίποτα από όσα ο άνθρωπος σκορπίζει σε αυτούς που έχουν ανάγκη δεν πηγαίνει χαμένο. Η «ελεημοσύνη εξιλάσεται αμαρτίας (Σοφ. Σειρ. 3, 30), μας απαλλάσσει από το βάρος πολλών αμαρτιών και μας καθαρίζει και μας αγνίζει. Μας ανοίγει τις πόρτες του Παραδείσου.

Όταν μας έρχονται χρήματα να μην χαιρόμαστε άσκοπα. Να προβληματιζόμαστε για τη σωστή τους χρήση. Άλλωσε και ο ίδιος ο Κύριος με τη γραφίδα του προφητάνακτος Δαβίδ, δεν λέει: «Ο ελεήμων εσκόρπισεν, έδωκε τοις πένησι, η δικαιοσύνη αυτού μένει εις τον αιώνα» (Ψαλμ. 111, 9) και αλλού πάλι: «Μακάριος

ο συνιών επί πτωχόν και πένητα» (Ψαλμ. 40, 1). Γι'αυτό και στην επί του Όρους ομιλία του ο παντελεήμων Θεάνθρωπος διακηρύσσει: «Μακάριοι οι ελεήμονες, ότι αυτοί ελεηθήσονται» (Ματθ. ε 7).

Ο ελεήμων άνθρωπος, μας λέει ο μέγας Ιωάννης ο Χρυσόστομος, μοιάζει με λιμάνι σε όσους παλεύουν με τα βιοτικά κύματα. Δέχεται όλους ανεξαιρέτως τους ταλαιπωρημένους, τους ναυαγούς, τους κλυδωνιζομένους, τους κινδυνεύοντες και τους απαλλάσσει από τη δίνη. Και είτε είναι κακοί, είτε αγαθοί, είτε ο,τιδήποτε άλλο εκείνοι που κινδυνεύουν, τους δέχεται στην αγκαλιά του, στα γαλήνια νερά του. Μακάριοι οι συνάνθρωποί μας, οι οποίοι γίνονται λιμάνια σε αυτούς που έχουν πέσει στην τρικυμία της φτώχειας, της ανέχειας, της ελλείψεως των αναγκαίων βιοτικών αγαθών.

Τα χρήματα ο Γέροντας Αθανασιος δεν ήθελε να μένουν επάνω του. Τα ένοιωθε μίσμα. Αυτά, έλεγε, σταύρωσαν τον Χριστό μας. Αυτά φέρνουν πρόσκαιρη ευτυχία, αλλά μόνιμη δυστυχία στον κόσμο. Αλλοίμονο σε αυτούς που τα φιλάνε. Έχουν φίδια στον κόρφο τους.

Χαρακτηριστικό της φιλανθρωπίας και της ελεήμονος καρδιάς του Γέροντος είναι το εξής περιστατικό.

Κάποια μέρα τον επισκέφθηκε απελπισμένη μια χήρα γυναίκα. Κινδύνευε να της κάνουν έξωση, επειδή δεν είχε να πληρώσει το ενοίκιο. Ο Γέροντας τη συμπόνεσε, αλλά εκείνη τη στιγμή δεν είχε καθόλου χρήματα.

-Παιδί, της είπε, δεν έχω δραχμή στην τσέπη μου. Όμως, μη φύγεις. Κάθησε έξω στους πάγκους να δω τι μπορεί να γίνει.

Ο εύσπλαχνος Γέροντας κατέφυγε με θέρμη στην αγαπημένη του προσευχή.

- Γιατί άφησες, Θεέ μου, τα παιδιά σου να έλθουν σε τέτοια δυστυχία; Λυπήσου, Κύριε, και αυτή τη δούλη σου και μην επιτρέψεις να την πετάξουν στο δρόμο!

Σε λίγο μια ευκατάστατη κυρία κατέφθασε και του παρέδωσε ένα φάκελο με σεβαστό ποσό. Ο Γέροντας ούτε άνοιξε το φάκελο να δει πόσα χρήματα περιείχε. Φώναξε με χαρά τη χήρα και της τα παρέδωσε. Η γυναίκα ανοίγοντας το φάκελο έμεινε άφωνη. Με το ποσό του περιεχομένου του ξωφλούσε τον ιδιοκτήτη της.

Η φιλανθρωπία και η συμπόνοια του Γέροντος Αθανασίου δεν σταματούσε μόνο στο δόσιμο χρημάτων. Η προσωπική προσφορά είχε μεγαλύτερη αξία. Επιδίωκε να έρχεται αρωγός σε κάθε εμπερίστατο, κάθε κινδυνεύοντα. Ήταν ευσυμπάθητος με τους αρρώστους, με τους ανίατα ασθενείς, τους κατακοίτους ηλικιωμένους,

αυτούς που δύσκολα κάνουν ακόμη και στοιχειώδεις κινήσεις. Έτρεχε να βοηθήσει αυτούς οι οποίοι ήθελαν κάποιο δίπλα τους, να τους συμπαρασταθεί στην καθημερινότητά τους. Έχουν αναφερθεί ζωντανά παραδείγματα ασθενών που συχνά επισκεπτόταν ο Γέροντας, και των οποίων οι συγγενείς και οι οικείοι συνέπασχαν μαζί τους. Ήταν ο αρωγός σε ασθενείς και στους συνοδούς τους, που και αυτοί χρειάζονταν στήριξη και αγάπη. Ήταν ο άγγελος παρηγοριάς των εγκαταλειμμένων φυματικών της περιοχής. Τους πήγαινε αυγά και άλλα τρόφιμα και έπαιρνε τα λερωμένα ρούχα τους, τα έπλενε, τα σιδέρωνε και τους τα πήγαινε με τα πόδια από το Μαρούσι στα Μελίσσια. Και όλα αυτά «εν τω κρυπτώ». Η φιλανθρωπία και η προσωπική προσφορά διαλαλείται, δεν διατυμπανίζεται, δεν διαφημίζεται, αφού ο Κύριος μας είπε, «μη γνώτω η αριστερά σου τι ποιεί η δεξιά σου» (Ματθ. στ 3). Όσο, όμως, και αν κρυβόταν, ο Θεός επέτρεπε, προς οικοδομή των πιστών να φανερώνονται οι πάμπολλες ευεργεσίες του. Αν και σίγουρα πολλά έμειναν κρυφά.

Πριν κοιμηθεί τον ύπνο των δικαίων στις 17 Αυγούστου του 1967 έλεγε:

—Γυμνός ήρθα, γυμνός και θα φύγω.

Γι' αυτό και πριν παραδώσει την ψυχούλα του στα χέρια του παντελεήμονος και πανοικτίρμονος Θεού μας δέχθηκε επίσκεψη της προσωποποιημένης ελεημοσύνης. Η μοναχή που τον υπηρετούσε στις τελευταίες στιγμές του τον ρώτησε ποιός τον επισκέφτηκε, και της είπε:

—Η ελεημοσύνη, παιδί μου!

—Και τι της είπατε, ρώτησε εκείνη;

—Της είπα ότι ο,τι είχα το έδωσα. Δεν έχω τίποτα άλλο!